

Sygnatura akt IV Ka 1042/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SO Agnieszka Połyniak SO Sylwana Wirth
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2013 roku

sprawy **A. R.**

oskarżonej z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 3 października 2012 roku, sygnatura akt VI K 94/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 1042/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem A. R. uznana została za winną tego, że w okresie od 14 października 2011 r. do listopada 2011 r. w N., woj. (...), groziła pobiciem P. Ł., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

tj. za winną popełnienia czynu z art.190§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy tychże przepisów, przy zastosowaniu art.34§2 pkt. 4 k.k. oraz art.35§1 k.k. wymierzono oskarżonej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Wyrok powyższy zaskarżyła A. R. zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art.190§1 k.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wobec pokrzywdzonej stanowiło groźbę karalną oraz, iż miało ono kiedykolwiek spowodować dolegliwości wskazane w w/w artykule;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art.5§2 k.p.k. i art.7 k.p.k. polegającą na tłumaczeniu wszelkich wątpliwości i sprzeczności na niekorzyść oskarżonego, oparcie ustaleń Sądu jedynie na zeznaniach pokrzywdzonej i nie dokonaniu zweryfikowania ich zeznań z innymi dowodami oraz bezpodstawne nie danie wiary wszelkim zeznaniom świadków zaprzeczających twierdzeniom pokrzywdzonej oraz bezzasadne przyjęcie, iż skoro pokrzywdzona była nękana groźbami karalnymi w postaci pobicia jej przez koleżanki oskarżonej to pokrzywdzona miała subiektywne i obiektywne podstawy do przyjęcia uzasadnionej realnej obawy, że oskarżona kierując groźby jej pobicia, te faktycznie spełni.

Tym samym apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Jednoznaczne odniesienie się do zarzutów apelacji należy uznać obecnie za przedwczesne, choć niektóre z powołanych tam argumentów zdają się zasługiwać na uwzględnienie.

W szczególności trafnym wydaje się stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy zbyt mało uwagi poświęcił analizie zeznań świadków w kontekście być może swoistego przyczynienia się pokrzywdzonej do przestępczego zachowania oskarżonej (także innych sprawców). Tyczy to zwłaszcza nie wyjaśnionej do końca roli P. J. w prowokowaniu agresywnych względem niej zachowań, co nie może oczywiście wyłączyć odpowiedzialności karnej A. R., lecz może wpłynąć na ocenę stopnia jej zawinienia.

Swoiste zdumienie budzić przy tym musi całkowita obojętność rodziców pokrzywdzonej, którzy nie próbowali w żadnej mierze wyjaśnić co dotyka ich córkę, dlaczego składa zawiadomienia o popełnionych na jej szkodę czynach karalnych. Wyłuczeniem nie może być zdanie ojca P. Ł., iż to „jej sprawa” zwłaszcza, że dziewczyna dopiero wkraczała w dorosłe życie.

Z uwagi na powyższe – zasadnym wydaje się ponowna wnikliwa analiza zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków (być może ponowne przesłuchanie niektórych z nich), co do zachowania samej pokrzywdzonej, jej sytuacji w środowisku koleżanek i kolegów, a zwłaszcza tego czy była wyłącznie ofiarą przemocy ze strony rówieśników.

Nieocenioną rolę może tu odegrać biegły psycholog, który winien uczestniczyć zwłaszcza w ponownym przesłuchaniu pokrzywdzonej, a także (jak się wydaje) i oskarżonej.

Już tylko powyższe nakazało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Decydującą rolę w zaprezentowanej decyzji odegrało jednak ewidentne naruszenie prawa A. R. do korzystania w postępowaniu sądowym z pomocy obrońcy.

Wystarczy przecież przeanalizować treść wniosków oskarżonej o ustanowienie obrońcy z urzędu (k.63 i 67), udokumentowanie nader trudnej sytuacji finansowej (k.68-71), by stwierdzić, że treść zarządzeń (k.65 i 72) odmawiających A. R. wyznaczenia obrońcy, jest wręcz kuriozalna, nie znajdująca uzasadnienia nie tylko w przepisach, lecz zwłaszcza w tzw. zdrowym rozsądku, jakim winien kierować się Sąd.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.

dzk